

- Annis jam septem deducis vitam agrestem,
 Omne genus carnis vitabant intima ventris,
 300 Cunctis deliciis praeponens munera piscis,
 Saepe tuae mensae jungens consortia truttae.
 Nunc comedes vitulum sanctum spernens monachatum.
 Non praeter solitum cogor dissolvere luctum,
 Tot mala succendent, quae te per tristia vertent.
 305 Nomine tu monachus, sed dextro limite tortus,
 Crimina pertractas, sanctum subvertere certas.
 Adversus mitem piceum postpone furorem
 Evigilet monachus, pergrandi compede vinctus,
 Regula quaeque docet verbis, simul actibus ornet,
 310 Nil fore quod proprium, commune sed omnibus unum,
 Quod sibi non fieri fratri non irroget ulli.
 Sic quia non vivis, praedonis lege peribis,
 Judicio canonum morieris more latronum.
 Haec luter cautus dicenda tacenda locutus.
 lupus.
 315 'Haec illi narres, qui surdas possidet aures,
 Nam caudae vituli jungetur lumbus aselli;
 Sic natura parens jussit discurrere soles.'
 luter.
 'De lingua monachi volitet discretio verbi.'
 lupus.
 'Si tibi sum curae, frenos imponito linguae.'
 320 Frustratur multum piceat qui vas adaquatatum,
 Sincerum nisi vas, quocunque infundis acescit.
 Postera lux oritur, multo gratissima fertur,
 Cum faciem noctis pepulissent lumina solis,
 Corniger armenti perlustrat ovilia vici,
 325 Singula qui revocat, praesentia quaeque regirat,
 De sibi commissis aspectat, ne pereat quis.

---

321 accessit A.